

РЕШЕНИЕ

№ 4212

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИНА М. ХРИСТОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА
като разгледа докладваното от КОНСТАНТИНА М. ХРИСТОВА Гражданско дело № 20211110140322 по описа за 2021 година

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба вх. № 25594/12.07.2021 г. по чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, подадена от ЕЛ. БЛ. ИЛ., с която се иска издаване на заповед за защита от домашно насилие в нейна полза срещу ИЛ. ИВ. БЛ., за който твърди, че е нейн племенник. Изложени са твърдения за осъществявани към нея обидни и заплашителни думи, изрази и действия, подробно описани по време, място и начин на извършване.

Молителят пледира за налагане на мерки за защита по ЗЗДН на ответника. Развива подробни съображения за основателност на молбата. Претендира разноси, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът не взема становище по така подадената срещу него молба по ЗЗДН, както и не е депозирал по делото писмено такова във връзка със същата.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От представените по делото доказателства – удостоверение за

наследници изх. № РНД16-УГ01-10329 от 17.09.2016 г., издадено от Столична община, Район „Надежда”, се установява, че ответникът е син на починалия брат на молителката.

Молбата за защита е подадена от пострадалата съгласно чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, поради което е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирана страна, като е спазен преклузивният срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, поради което тази молба е процесуално допустима.

Установява се по делото, че страните обитават два недвижими имота, които са в непосредствена близост един до друг в едно общо дворно място, находящо се на адрес в гр. София, кв. „Илиенци”, ул. „Комета” № 5.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗЗДН, защита по този закон може да търси всяко лице, пострадало от домашно насилие, извършено от съпруг или бивш съпруг; лице, с което се намира или е било във фактическо съпружеско съжителство; лице от което има дете; възходящ; низходящ, брат или сестра /т.е роднини по съребрена линия до втора степен/; роднина по сватовство до втора степен, както и настойник, попечител или приеман родител.

Описаните в молбата действия представляват домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН, тъй като е налице твърдение за осъществено психическо насилие спрямо молителката. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН „домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство”. Съгласно това определение актът на домашното насилие представлява специален деликт, поради което и за него следва да са налице характеристиките на непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД: виновност и противоправност на деянието на извършителя.

Ответникът попада сред лицата, срещу които може да се търси защита – чл. 3, т. 6 от ЗЗДН.

От наличните по делото данни въз основа на приобщените писмени доказателства се установява, че към момента на постановяване на настоящия съдебен акт отношенията между страните не са конфликтни, като след

постановяване на заповедта за незабавна защита от страна на ответника е налице промяна на поведението в положителен аспект и не са осъществявани агресивни прояви.

Съдът намира, че представената по делото декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН от молителката не може да бъде доказателство за деянията на ответника, доколкото същата е обявена от закона за достатъчно доказателство, единствено когато по делото няма други събрани доказателства, какъвто не е настоящият случай. Освен това, в проведеното на 01.09.2021 г. открито съдебно заседание процесуалният представител на молителката е посочил, че и на трите заявени с молбата акта на насилие от 26.06.2021 г., 28.06.2021 г. и 30.06.2021 г. е имало пряк очевидец, а именно съпругът на молителката. Поради което декларацията не следва да се ползва с доказателствената стойност, придадена ѝ от чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН.

За установяване на конкретната хронология и интензитет на събитията, развили се в посочените дни, час и място, по делото е разпитан Георги Илиев, съпруг на молителката, чиито показания съдът кредитира, доколкото са логични, последователни и кореспондират с останалите доказателства по делото, преценявайки ги по реда на чл. 172 от ГПК. От същите се установява, че на 30.06.2021 г., свидетелят видял, че ответникът в общото дворно място на двете къщи, обитавани от всяка от страните, без причина отправил към молителката обидни думи и реплики и наплюл молителката, след което свидетелят повикал полиция.

Представени по делото са и изисканите на основание чл. 14 от ЗЗДН предупредителни протоколи от 30.06.2021 г., съставени по ЗМВР, от които се установява, че на посочената дата по подаден сигнал на телефон 112, на адреса на страните са пристигнали полицейски служители на 02 РУ – СДВР, както и относно това, че ответникът е предупреден да не влиза в саморазправа с молителката и със свидетеля Илиев.

Що се касае до останалия събран по делото доказателствен материал, включително по отношение на разпита на свидетеля Иван Тодоров, съдът не го кредитира при установяване на точната динамика на процесните събития, доколкото в него не се съдържат преки данни за последните, а единствено се излагат впечатления от възникнал конфликт между страните през месец февруари на 2021 г.

Предвид изложеното, съдът намира, че безспорно се установява по делото да са налице конфликтни отношения между страните до преди издаването на заповедта за незабавна защита, както и че на процесната дата 30.06.2021 г. са възникнали скандали между тях, в рамките на които поведението на ответника е ескалирало до степен на вербална агресия и физически действия спрямо молителката, което осъществява признаците на домашно насилие. При това положение, установявайки по делото нарушаване на нормалната комуникация между страните, съдът намира, че става въпрос за агресия, изразена от страна на ответника към молителката, с които свои действия е осъществено домашно насилие, под формата на психическо такова. Актът на домашно насилие е извършен от ответника виновно, а умисълът му е обективиран в поведението му – вербално и физически.

Съдът намира за недоказано твърдяното извършване на другите два акта на домашно насилие спрямо молителката, доколкото по делото не са ангажирани писмени или гласни доказателства, които да установяват по достатъчно конкретен начин извършването на същите по време и място от страна на ответника.

С оглед на гореизложеното и след като съобрази характера и интензитета на акта на домашно насилие, съдът намира за подходящи спрямо ответника мерките по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗЗДН, а именно: задължаване на извършителя да се въздържа от домашно насилие спрямо пострадалото лице и забрана на извършителя да приближава пострадалото лице на разстояние по-малко от 10 метра. Чрез посочените мерки ще се даде защита на пострадалото лице, като няма да бъде обект на бъдещо насилие от страна на ответника, доколкото неизпълнението на последната ще доведе до прилагането на предвидените в чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН последици.

С оглед приетото за доказано по делото обстоятелство, че на процесната дата ответникът е извършил актове на насилие, определените от съда мерки по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗЗДН следва да мотивират ответника към неагресивно поведение към пострадалото лице, както и ограничаване на последиците за последното от акта на насилие. Мерките за защита от домашно насилие, макар и да не представляват наказание, имат силно рестриктивен характер и ограничават правата и интересите на засегнатите лица.

За посочената мярка за защита по т. 1 на чл. 5 от ЗЗДН не следва да се определя срок, тъй като задължението на ответника да се въздържа от домашно насилие е постоянно негово законово задължение и не е ограничено във времето. Мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН следва да се наложи за срок от дванадесет месеца, считано от издаването на заповедта за защита.

При налагане на мерките по чл. 5 от ЗЗДН съдът не е обвързан от искането на молителя или становището на ответника, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки (чл. 16, ал. 1 от ЗЗДН).

По налагане на глоба на ответника:

Съгласно чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал. 1 от ЗЗДН налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лева. Съдът, при преценката си относно размера на глобата, съобрази характера и тежестта на извършеното от ответника, и намира, че на ответника следва да се наложи глоба в размер на 200 лева.

По разноските:

При този изход на делото на ответника не се следват разноски.

На основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН дължимата държавна такса по делото следва да се възложи в тежест на ответника, която съгласно чл. 3 от Тарифата е в размер на 25 лева, дължима в полза на съда, доколкото съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЗДН тя не се внася предварително от молителите.

При този изход на спора молителят има право на разноски, като е доказал извършването на такива в общ размер на сумата от 500 лева за адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на молителката.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ИЗДАВА ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА, на основание чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН, срещу **ИЛ. ИВ. БЛ.**, ЕГН *********, с адрес в гр. София, кв. „Илиенци”, ул. „Комета”, № 5, като

ЗАДЪЛЖАВА ИЛ. ИВ. БЛ., ЕГН *********, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на лицето **ЕЛ. БЛ. ИЛ.**,

ЕГН *****.

ЗАБРАНЯВА на **ИЛ. ИВ. БЛ.**, ЕГН *****, да се доближава до лицето **ЕЛ. БЛ. ИЛ.**, ЕГН *****, на разстояние по-малко от 10 /десет/ метра, за срок от дванадесет месеца, считано от 26.11.2021 г.

ПРЕДУПРЕЖДАВА ответникът **ИЛ. ИВ. БЛ.**, ЕГН *****, че при неизпълнение на настоящата заповед, на основание чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН полицейският орган е длъжен да ги задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на ответника **ИЛ. ИВ. БЛ.**, ЕГН *****, на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, глоба в размер от по 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА ответника **ИЛ. ИВ. БЛ.**, ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер от по 25 /двадесет и пет/ лева, на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН.

ОСЪЖДА **ИЛ. ИВ. БЛ.**, ЕГН *****, да заплати на **ЕЛ. БЛ. ИЛ.**, ЕГН *****, сумата от 500 /петстотин/ лева – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в 7-дневен срок от връчването му на страните, като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение /чл. 20 от ЗЗДН/.

Препис от настоящото решение да се изпрати на районните управления на МВР по адресите на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____